

Det tør vi godt. Vi er ikke bekymrede, vi behøver ikke statsmagten, vi behøver ikke statsmagten. Og jeg vil egentlig spørge, hvis der sidder nogen derhenne og tror, at de er kristne: Hvorfor mon Vorherre blev henrettet? Var det, fordi han pænt støttede den etablerede kultur? Var det, fordi han holdt med dem, der kunne det der med magten? Nej! Det var, fordi han sagde, at her har den svage ret, her tager vi os af fanger og flygtninge, her tager vi os af de fremmede, her tør vi godt være sammen med de andre.

Det var selvfølgelig farligt for sådan nogle typer som hr. Peter Skaarup og sådan nogle, som jo sad der dengang. Det var farligt. Sådan nogle typer har vi altid kendt i alle kulturer, og når jeg synes, det er meget vigtigt, vi får en debat, så er det bl.a. for at gøre nogle kristne værdier gældende, så man måske igen tør snakke med hinanden i en åben debat.

Jeg kan ikke gøre for, at hr. Peter Skaarup heller ikke kan forstå ironi, men jeg har gengivet det, som man i en besværlig udgave af kristendommen kan sige, nemlig at den frihed, der er i kristendommen, den kan for nogle se farlig ud, bl.a. for en hr. Peter Skaarup-type, og derfor er det et spørgsmål om, at vi skal have den her samtale. Vi skal også have den, når vi kommer ud at rejse ude i verden. Det kunne være meget godt, vi vidste, hvem det var, vi mødte, for Danmark har det altså bedst med at være åben over for de utallige kulturpåvirkninger, som vores kultur er blevet til ved. Jeg er ikke spor bange for at få fremmede hertil. Jeg mener, at vores kultur og vores kristendom kan klare meget, og i modsætning til hr. Peter Skaarup mener jeg ikke, den er i fare ved at møde det fremmede.

Jeg tror ikke, det går an, hvis jeg skulle sætte hr. Peter Skaarup til at læse Bibelen, for det vil være, som en vis person gør det, kan jeg jo høre. Hver gang han vil blive sat til at læse noget af Bibelen, så er det jo som den her person, der læser Bibelen, og som omtrent får det modsatte ud af det. Men det kunne være, det kunne være. Begynd nu med Romerbrevet kap. 14, som jeg har foreslået flere gange i dag, det er et godt sted, der vil man så se, at man kan starte helt forfra, hvis man skal forsvare kristendommen. Så er det det modsatte af, hvad Dansk Folkeparti gør, man skal gøre.

Søren Søndergaard (EL):

Der er i hvert fald to paradokser i denne her diskussion, vi har haft i dag. Det ene paradoks

ligger i, at Dansk Folkeparti har stillet en forespørgsel; de har derudover stillet 50 eller 100 spørgsmål til deltagerne i diskussionen, de har fremsat et forslag til vedtagelse, men de har undladt at svare på, hvad det forslag til vedtagelse betyder, som de selv har fremsat.

Derfor vil jeg prøve en sidste gang: Når Dansk Folkeparti her foreslår, at vi skal pålægge regeringen at gennemføre initiativer, der sikrer, ikke der går i retning af eller tilstræber, men der sikrer, at Danmark vedbliver at være et kristent land, hvad betyder det så?

Vi fik vistnok noget med en religionstime mere en gang imellem. Det er, hvad vi har fået. Men hvad er det, man i Dansk Folkeparti forestiller sig, vi kan vedtage her i Folketinget, som sikrer, at Danmark vedbliver at være et kristent land, f.eks. også sikrer det, på trods af at et befolkningsflertal skulle få den idé at melde sig ud af folkekirken og ikke længere ønske at støtte den kristne tro? Hvad er det konkret, man forestiller sig? Det vil jeg godt have et svar på.

Det andet paradoks i denne her diskussion er jo, at om det emne, som har været diskuteret mest, i hvert fald i de 5 år, jeg har været i Folketinget, i Folketinget, i medierne, udenfor på gader og stræder, om det absolut mest diskuterede emne kan vi så få at vide, at debatten om det er blevet undertrykt, at folk ikke har turdet udtale sig. Det er jo sådan set et paradoks, for er der noget, der har været diskuteret, så er det jo det her. Men der er åbenbart nogle folk, som har haft noget, de ikke har kunnet komme af med, og det er jo så godt, de kommer af med det nu. Jeg må sige, vi føler ikke i Enhedslisten, at der har været den undertrykkelse.

Når vi for mange år siden f.eks. lige præcis i erkendelse af de problemer, der var på det her område, fremsatte et forslag i Folketinget om en dramatisk nedsættelse af huslejen i et alment boligbyggeri, så blev den diskussion sådan set ikke undertrykt. Det, der var problemet, var, at vores forslag blev forkastet, og derfor har man fået udviklet en masse problemer om ghettodannelser osv.

Så problemet er ikke, at diskussionen ikke har været der, problemet er, at man har vedtaget noget forkert, og de, der har vedtaget noget forkert, som har gennemført den ene stramning af lovgivningen efter den anden, er nu de samme mennesker, som stiller sig herop og siger, at der ikke har været nogen diskussion. Det er altså et paradoks.